

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mráky, soudce Jana Kratochvíla a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **PhDr. J. K., Ph. D.**, Odborářská 884, Chotěboř, zastoupeného advokátem Mgr. Bohuslavem Novákem, Sartoriova 26/9, Praha 6, proti žalovanému: **rektor Univerzity Karlovy**, Ovocný trh 5/560, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9 2016, čj. 9564/2016-IV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2020, čj. 5 A 211/2016-35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem této věci je přezkum neúspěšného habilitačního řízení žalobce. Úvodem je třeba s ohledem na specifika této věci nezbytné zdůraznit, že pokud žalobce ve správním řízení jedná obstrukčně a obchází smysl a účel zákona, čímž vytvoří takřka nerozpletitelný spletenec námitek, stížností a jiných podání, může se tento postup negativně podepsat na srozumitelnosti jeho podání v navazujících soudních řízeních.

[2] Žalobce se v habilitačním řízení vedeném na Fakultě tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy neúspěšně pokoušel o jmenování docentem. Proti průběhu habilitačního řízení podal námítky, kterým nejprve nevyhověla děkanka fakulty, následně napadeným rozhodnutím ani rektor univerzity (§ 72 odst. 14 zákona č. 111/1998, o vysokých školách, v platném znění).

[3] Proti rozhodnutí rektora podal žalobce žalobu k městskému soudu, který ji zamítl rozsudkem ze dne 28. 4. 2020.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Rozsudek městského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností.

[5] Ačkoli je kasační stížnost stěžovatele poměrně rozsáhlá a nepřehledná, lze z ní přesto seznat konkrétní kasační námitky. Podle stěžovatele založil městský soud své rozhodnutí takřka výhradně na listinách, které jsou součástí správního spisu; opomenul však důkazy předložené žalobcem. Dále městský soud nezohlednil, že se stěžovatelovými námitkami se děkanka, resp. žalovaný nedostatečně vypořádali. Městský soud měl přitom přihlédnout i k předchozím námitkám, které žalovaný podle stěžovatelova názoru rovněž nedostatečně vypořádal již v rozhodnutí z roku 2013. Děkanka i žalovaný měli dle názoru stěžovatele vzít v potaz také veškeré rozhodování v jeho habilitačním řízení, tedy i toto dřívější rozhodnutí. Podle stěžovatele byl nezákonný také průběh vědecké rady, protože v její neveřejné části předcházející tajnému hlasování probíhala neformální diskuze mezi jejími členy, k níž se stěžovatel nemohl vyjádřit. Městský soud dále prý vůbec nezkoumal důkaz předložený žalobcem v podobě zvukového záznamu ze zasedání vědecké rady ze dne 21. 10. 2015 a jen se opřel o oficiální zápis z tohoto zasedání, který vyhotovuje sama vědecká rada. Pokud by se městský soud seznámil s tímto záznamem, bylo by mu dostatečně zřejmé, jakou námitku stěžovatel v průběhu vědecké rady uplatnil. Dále se městský soud vůbec nezabýval namítanou skutečností, proč nejdříve stěžovatel odborně vyhovoval a po několikanásobné změně habilitační komise naopak odborně nevyhovoval. Konečně habilitační řízení bylo podle stěžovatele zahájeno v oboru kinantropologie – směr psychologie sportu. Později však bylo řízení vedeno pouze v oboru kinantropologie bez členění na směry a tato změna byla provedena svévolně a neoprávněně. Městský soud však i ve vztahu k této argumentaci ignoroval stěžovatelem předložené důkazy.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Právní hodnocení

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Před samotným posouzením věci NSS považuje za potřebné rozvést skutkový stav, ze kterého vycházel - průběh celého habilitačního řízení. Stěžovatel se pokoušel o jmenování docentem již od roku 2010, habilitační řízení bylo zastaveno na konci roku 2015. Z obsahu správního spisu vyplývá, že během habilitačního řízení byl stěžovatel prakticky v neustálém sporu s fakultou, případně rektorem univerzity. Proti průběhu habilitačního řízení podával stěžovatel opakovaně námitky k děkanovi fakulty i rektorovi univerzity (příkladmo námitky blíže nespecifikovaného data z roku 2011, 21. 6. 2014, 23. 2. 2015, 27. 7. 2015), ve kterých postupem času vedl místy až absurdní polemiku. Hojná byla navíc i další komunikace prostřednictvím dopisů či e-mailových zpráv. Tím, jak se kupila jednotlivá stěžovatelova podání a různé odkazy na podání dřívější, stěžovatel vytvořil doslova až téměř nerozpletný spletenec, o čemž svědčí i skutečnost, že k námitkám, které jsou předmětem nynějšího řízení, připojil cca 90 příloh. Také ze

pokračování

záznamu ze zasedání vědecké rady vyplývá, že se stěžovatel k vědecké radě choval arogantně a nebyl ochoten s ní smysluplně spolupracovat (např. k dotazu na své hodnocení vypracovaného posudku k jeho práci uvedl: „Ivoši, já ti to řeknu upřímně, já jsem to přelítl očima, posudek jsem nečetl, protože jsem věděl, že jsi úzkostnej precizní pedant, čili ano, spoustu chyb jsi tam našel, to je bez problémů.“, anebo k dotazu „Když byl před rokem oznámen název habilitační práce, proč název a obsah absolutně neodpovídají?“ stěžovatel odpověděl „To je jednoduchý, protože na to mám právo.“).

[9] V této souvislosti je třeba zdůraznit, že cílem habilitačního řízení je ověřit vědeckou kvalifikaci uchazeče a jeho pedagogickou způsobilost. Pedagogická způsobilost se ověřuje právě hodnocením habilitantovy habilitační přednášky a jeho předcházející pedagogické praxe (§ 72 odst. 1 zákona o vysokých školách).

[10] K vypořádání samotných kasačních námitek dále NSS uvádí, že standardně se zabývá nejdříve tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku. Důvodnost této námítky totiž může mít vliv na přezkoumatelnost věcných závěrů městského soudu.

[11] Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, kterou spatřuje v tom, že městský soud neprovedl jím navržené důkazy – především různé předchozí námítky, jejich přílohy a záznam ze zasedání vědecké rady.

[12] Této námitce NSS nemůže přisvědčit. Z napadeného rozsudku je zřejmé, jakými úvahami se městský soud řídil a jak vypořádal jednotlivé žalobní námítky. Napadený rozsudek je dostatečně odůvodněn a předkládá ucelený soubor argumentů, na které ostatně stěžovatel obsáhle reaguje ve své kasační stížnosti. Přímou k důkazní situaci se městský soud navíc vyslovil v bodu 49 svého rozsudku a s jeho závěry NSS souhlasí. Stěžovatelem tvrzená pochybení, která se týkají průběhu dokazování, NSS dále vypořádává v dalších bodech tohoto rozsudku.

[13] Stěžovatel dále namítá, že děkanka ani rektor nevypořádali jeho námítky dostatečně. Neuvádí však, jaké námítky má vlastně na mysli. Nejedná se tedy o řádně uplatněnou kasační námitku a NSS se jí nemůže blíže zabývat. Pouze pro úplnost NSS ve shodě se závěry městského soudu v bodu 40 přezkoumávaného rozsudku uzavírá, že ze znění § 72 odst. 14 zákona o vysokých školách vyplývá, že postačí, je-li odůvodněno pouze jedno z rozhodnutí – lhostejno, zda děkanky nebo rektora. Nejedná se tedy o vadu, pokud rektor ve svém rozhodnutí pouze souhlasně odkázal na rozhodnutí děkanky.

[14] Podle názoru stěžovatele měl městský soud dále zohlednit též předchozí námítky, které žalovaný údajně nedostatečně vypořádal v rozhodnutí z roku 2013. Děkanka i žalovaný pak měli vzít v potaz veškeré rozhodování v habilitačním řízení stěžovatele. NSS k tomu opět konstatuje, že ani v tomto případě stěžovatel neuvedl, k jakým konkrétním námitkám z dřívějšího řízení měly správní orgány přihlížet – uvedl pouze, že k těm, které rektor v předchozím rozhodnutí nevypořádal. I v tomto případě se tedy nejedná o řádně uplatněnou kasační námitku. Správní orgány ani soudy zde rozhodně nejsou od toho, aby domýšlely, co stěžovateli asi není po chuti a jaké námítky dle jeho názoru asi nebyly řádně vypořádány. To je v souladu s dispoziční zásadou svěřeno výlučně do rukou stěžovatele. Naprosto obecná, a tudíž i řádně neuplatněná, je rovněž námitka

ohledně toho, že děkanka i žalovaný měli vzít v potaz veškeré rozhodování v habilitačním řízení stěžovatele. NSS není zřejmé, zda stěžovatel cílí pouze na rozhodnutí z roku 2013, popř. i na nějaká jiná rozhodnutí o námitkách, a čeho se vlastně touto námitkou domáhá. Z těchto důvodů tedy NSS nemohl blíže posoudit ani tyto námitky.

[15] Až jako absurdní se pak NSS jeví kasační námitka, v níž stěžovatel namítá, že se nemohl vyjádřit k neveřejné části rozpravy vědecké rady předcházející tajnému hlasování.

[16] Podle § 72 odst. 9 zákona o vysokých školách se *habilitační přednáška a obhajoba habilitační práce koná na veřejném zasedání vědecké nebo umělecké rady. Po rozpravě, ve které musí být uchazeči dána možnost vyjádřit se k posudkům oponentů, obhajovat svoji habilitační práci a vyslovit se ke své dosavadní vědecké nebo umělecké a pedagogické činnosti, se vědecká nebo umělecká rada tajným hlasováním usnáší na návrhu, zda uchazeč má být jmenován docentem.*

[17] NSS konstatuje, že ze zápisu ze zasedání vědecké rady, jakož i ze záznamu pořízeného na tomto zasedání vyplývá, že všechny zákonem kladené požadavky na možnost přednesu habilitační přednášky a obhajobu habilitační práce byly splněny. Především byly dodrženy všechny požadavky kladené na veřejné zasedání – stěžovatel přednesl svou habilitační přednášku, vyjádřil se k oponentským posudkům a dále měl také prostor k odpovědím na dotazy během veřejné rozpravy. Stěžovateli byl nepochybně poskytnut dostatečný prostor k vyjádření. Jestliže vědecká rada z opatrnosti, která zjevně vyplývala z předchozího jednání stěžovatele, ponechala nahrávání zvukového záznamu i k části zasedání, která po odchodu veřejnosti (včetně stěžovatele) předcházela tajnému hlasování, nemůže jí být toto jednání nikterak přičítáno k tíži. Ze záznamu z neveřejné části je zřejmé, že vědecká rada v diskuzi hodnotila proběhlé veřejné zasedání objektivně a korektně, znatelná nebyla jakákoli agitace v neprospěch stěžovatele. Po této krátké rozpravě bylo následně přistoupeno k tajnému hlasování, jak předpokládá zákon.

[18] Závěrem navíc NSS opět poukazuje na nevhodné chování stěžovatele během veřejné rozpravy, během které stěžovatel záměrně přiléhavě nereagoval na pokládané dotazy, neustále pouze zpochybňoval členy vědecké rady a NSS se nemůže ubránit konstatování, že si snad stěžovatel dělal z této rozpravy pouze jakousi (značně nevhodnou) legraci (např. k dotazu, co lze na jeho „přednášce“ hodnotit, stěžovatel odpověděl „Když se mě takhle ptáš, tak v současné době vědecká rada primárně posuzuje, jestli se tady setkáme za další tři roky, anebo jestli tuhle tuškařici dneska ukončíme.“ Jestliže stěžovatel nevyužil své právo vyjádřit se během veřejné rozpravy, tím spíše nemůže být úspěšný ohledně její neveřejné části.

[19] Důvodná není ani námitka stran toho, že městský soud údajně ignoroval záznam ze zasedání vědecké rady, ze kterého dostatečně vyplývá, jaké konkrétní námitky žalobce vznesl, zda se jednalo pouze o námitku podjatosti členů vědecké rady, nebo i o jiné námitky proti postupu v habilitačním řízení. Zde NSS nejprve koriguje závěry děkanky a městského soudu. Ze záznamu je dostatečně zřejmé, podle jakého právního předpisu stěžovatel námitku uplatnil (§ 72 odst. 14 zákona o vysokých školách) a jaký byl její obsah, zákon navíc ani nevylučuje podání námitky během habilitační přednášky a nevylučuje ani namítat podjatost celé vědecké rady. Námitka však není důvodná vzhledem k její neurčitosti. Námitku totiž stěžovatel opíral pouze o skutečnost, že v předcházejícím řízení

pokračování

podával několik dalších námitek a stížností, které dosud nebyly kompletně vypořádány. Stěžovatel tedy neuvedl žádnou konkrétní argumentaci odůvodňující, proč by měla být vědecká rada podjatá. Jak navíc NSS uvedl již v bodu 9 tohoto rozsudku, cílem habilitační přednášky je podle zákona o vysokých školách ověření pedagogické způsobilosti habilitanta. Stěžovatel ve své habilitační přednášce však pouze vyjmenovával a kritizoval veškeré jím tvrzené vady jeho habilitačního řízení. Stěžovatel tedy vědomě obcházel zákon a účel habilitační přednášky, protože si ji prakticky zvolil pouze jako jakési veřejné fórum k přednesu jím tvrzených vad a ani náznakem se nepokusil o prokázání své pedagogické způsobilosti.

[20] Konečně stěžovatel namítal i to, že jeho habilitační řízení bylo zahájeno v oboru kinantropologie – směr psychologie sportu. Pozdější habilitační řízení však již bylo vedeno pouze v oboru kinantropologie bez členění na směry. Tato změna prý byla provedena svévolně a neoprávněně. Městskému soudu stěžovatel vytkl, že se spokojil pouze s jediným důkazem, a to zápisem ze zasedání vědecké rady, kde vědecká rada konstatuje, že habilitace je vedena pouze v oboru kinantropologie. Stěžovatel namítá, že pokud by městský soud neopomenul jím navržené důkazy, musel by dospět k závěru, že habilitační řízení bylo původně skutečně vedeno v oboru kinantropologie – směr psychologie sportu. V žalobě přitom stěžovatel odkázal na přílohy č. 44 a 45 ke svým námitkám ze dne 20. 6. 2016.

[21] NSS v této souvislosti konstatuje, že příloha č. 44 k námitkám představuje pouze dopis ze dne 15. 10. 2010, ve kterém stěžovatel žádá děkana fakulty o zahájení habilitačního řízení. Je sice pravda, že stěžovatel žádal o zahájení habilitačního řízení v oboru kinantropologie – směr psychologie sportu, tento důkaz však nijak nedokládá, že habilitační řízení bylo v tomto oboru skutečně zahájeno. Tento závěr nedokazuje ani příloha č. 45 k námitkám, neboť tuto přílohu tvoří oznámení o zahájení habilitačního řízení ze dne 15. 10. 2010. Jedná se však o zahájení habilitačního řízení jiného uchazeče než stěžovatele, tudíž ani tento důkaz nijak neprokazuje, zdali bylo stěžovatelovo habilitační řízení zahájeno pro obor kinantropologie – směr psychologie sportu, či nikoli.

[22] Závěrem NSS označuje jako nepřipustnou námitku, dle které se městský soud vůbec nezabýval namítanou skutečností, proč nejdříve žalobce odborně vyhovoval a po několikanásobné změně habilitační komise najednou odborně nevyhovoval. NSS však tuto žalobní námitku v žalobě nikde nenašel, městský soud se k ní tedy nemohl vyjádřit a tato námitka je v kasačním řízení nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[24] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2022

Ondřej Mrákota
předseda senátu